

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quædam monita spiritualia S. Ignatij. Cap. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

ab eo dirigeretur in regimine spirituali vitæ suæ. Giuss. lib. 5. c. 6. p. 222. c. 2.

In hac peregrinatione dum Capellas memoriâ Christi Passionis ornatas visitaret, & mysteria Passionis meditaretur, puncta meditationis à P. Adorno accipiebat. Giuss. loc. cit. pagina 223. cap. 1.

Fundato Collegio Heluetico, voluit ut Alumnus illius Collegij, Scholas Societatis frequentarent. Giussan. libro 5. capite 12. pagina 238. col. 1.

A. D. 1580. Cum Florentiæ multi peterent, ut ex eius manibus SS. Christi Corpus reciperent, pro hac communione ipse templum Societatis elegit. Giuss. lib. 6. c. 3. p. 247. col. 1.

Venerijs rogatus, ut faceret Communionem generalem, ad satisfaciendum deuotioni vniuersi populi, qui id vehementer optabat, elegit pro hac re. Templum Societatis, in quo etiam concionatus est, ad instantiam Patriarchæ illius Ciuitatis, & Nuntij Apostolici, Giussanus ibidem.

Operâ S. Cardinalis, in Heluetia fundata sunt duo Societatis Collegia, Lucernæ vnum, & Friburgi alterum. Giussan. libro 6. capite 8. p. 265. col. 2.

A. D. 1583. Cum esset factus Apostolicus Visitator vallium hæresi infectarum apud Grisones, inter adiutores tam sancti operis verbo, & exemplo insignes, elegit P. Achillem Galiardum, & Societate Iesv, itineris comitem, eiusque operâ quotidie in explicanda fidei Christianæ doctrina utebatur. Giussanus l. 7. capite 4. pagina 300. col. 1. 2.

In dictis Vallibus, loco scandalosorum Sacerdotum pios reponere, volens pro bono illarum animarum, Oblatos S. Ambrosij à se institutos, sibi que carissimos, & alios è Societate Iesv reliquit. Giuss. l. c. p. 302. col. 1.

Ab eodem P. Achille Galiardi, pro instructione, & auxilio illius regionis curauit componi Catechismum fidei Catholicæ anno sequenti impressum. Giussan. libro 7. capite 5. pagina 305. col. 1.

A. 1584. Rogatus à Grisonibus nonnullis, ut pios Sacerdotes submitteret, à quibus in fide, & sancta vita iuuari possent, inter selectos tres Sacerdotes, vnum misit P. Franciscum Adornum, qui cum alijs plurimum eos iuuat. Giuss. l. 7. c. 6. p. 307. col. 1.

Ante mortem vltimo Mense facturus more solito Exercitia Spiritualia, iussit aduocari P. Franciscum Adornum Societ. Iesv, ut regeretur ab eius directione, & penderet ab eius obedientia, tanquam ab homine sanctæ vitæ & multæ experientiæ in rebus spiritualibus, & regimine animarum, quo solebat vti ordinariè in similibus necessitatibus. Giussan. libro 7. capite 11. pag. 317. c. 1.

In hoc secessu sacro, in quo S. Carolus ante

mortem Exercitij Spiritualibus sub directione P. Adorni vacabat, ipse Cardinalis ante diem ferebat lumen P. Adorno, ut is deinde excitaret Cardinalis familiaria, quæ eadem Spiritualia Exercitia iussu Cardinalis ibidem faciebat. Târâ autem reuerentiâ prosequeretur S. Carolus P. Adornum, ut & cum magno silentio intraret in cubiculum Patris, ne cum à somno excitaret, & transiens ante eum, semper illi reuerentiam exhiberet capitis inclinatione, quamuis quandoque videret eum dormientem. Giussan. lib. cap. col. 2.

Rediens Mediolanum, Aronamque transiens, à cognato suo Comite Renato inuitatus ad prædium, quod ei præparauerat, recusauit, sed apud PP. Societatis hospitium habere voluit hæc solâ re se excusans, quod vellet manere apud istos Patres propter commoditatem auxiliorum spiritualium. Giussan. libro 7. cap. 11. p. 311. c. 1. Et in illo templo vltimum Sacrificium Missæ obtulit. ibidem.

In vltimis horis vitæ suæ in qualibet re exquirebat consilium P. Adorni, & dependebat in omnibus ab obedientia eius, tanquam Patris sui Spiritualis, & Confessarij, qui etiam moti sancto Cardinali assistit, Crucifixum in manu tenens, & res diuinas in memoriam reuocans. Giuss. lib. 7. c. 12. p. 322. c. 1. Er 323. col. 2. Et c. 14. p. 329. col. 1. Er l. 8. c. 3. pag. 359. col. 1.

Cum P. Adornus è Societate Iesv ad mortem ipsam S. Cardinali assistisset, tanquam eius Pater Spiritualis, & S. Cardinali mortuo ad Societatis Domum abiisset, eadem nocte ei S. Carolus apparuit, in Pontificio habitu, vultu læto, & gloriâ splendidus, & his verbis P. Adornum affatus est: Dominus mortificat & Dominus viuificat. Ego bene habeo, & tu citò etiam me sequeris. Et ita intra paucos menses P. Adornus Genuæ mortuus est, cum opinione Sanctitatis. Giuss. l. 9. c. 14. p. 329. c. 1.

Hoc etiam non contemnendum est argumentum, non vulgaris in S. Carolo de Instituto ac regimine Societatis Iesv opinionis: quod vti Societatis familiarissimus, eius ordinem perspectum habens, ad eius normam, quantum potuit totum domesticum suum, & familiæ suæ ordinem instituerit, quin etiam nomina ipsa, in Societate vtitata, præfectis domesticorum officiorum varijs, imposuerit. Qua de re videri potest Giussan. eius vitæ lib. 2. capite 3. & 4. & 5. & alibi.

CAPVT VIGESIMVM SECVNDVM.

Quædam monita Spiritualia Sancti Ignatij.

Magno opus esset volumine, ad includenda omnia Spiritualia monita S. IGNATII, quibus

quibus & editos à se libros, & plurimas, quas scripsit epistolas, tanquam pretiosissimis gemmis ornauit. Hoc loco pauca tantum commemoranda sunt, & quidem ipsiusmet verbis, ut ipsi quæ de eius virtutibus ac miraculis, compendiosè narrata sunt, (omnibus breuitatis causa alijs quàm plurimis) respondeant.

1. Cùm homo creatus sit ad hunc finem; ut Dominum Deum suum laudet ac reueretur, ei que seruiens tandem saluus fiat: reliqua verò supra terram sita, creata sint, hominis ipsius causa, ut cum ad finem creationis suæ prosequendum iuuent, sequitur, utendum finis vel abstinentium eatenus esse, quatenus ad profecutionem finis, vel conferunt, vel obsunt. Quapropter debemus absque differentia nos habere, circa res creatas omnes, (prout libertati arbitrij nostri permissum est, & non prohiberetur) ita, ut (quod in nobis est) non queramus sanitatem magis, quàm ægritudinem: neque diuitias paupertati, honorem contemptui, vitam longam breui, præferamus, sed consentaneum est, ex omnibus, ea demum, quæ ad finem, cuius gratia conditi sumus, nos ducunt, eligere ac desiderare.

2. Vnusquisque pius Christianus, debet prioriore animo sententiam seu propositionem obscuram alterius, in bonam trahere partem, quàm damnare. Si verò nulla eam ratione tutari possit, exquirat dicentis mentem: & si minus rectè sentiat, vel intelligat, corripiat benignè: hoc nisi sufficit, vias omnes oportunas tentet, quibus illum sanum intellectu, & securum reddat ab errore.

3. Primus gradus ad salutem necessarius est, ut ne penitus subdam Diuinæ legi obseruandæ, ut ne mundi quidem totius oblato mihi dominio, vel extremo vitæ discrimine obiecto, transgrediar ex deliberato, mandatum vllum diuinum, aut humanum, quod quidem peccati mortalis vinculo nos obliget.

Secundus gradus est maioris perfectionis: ut fixo animo, ad diuitias, paupertatem, honorem, ignominiam, breuitatem vitæ ac longitudinem, æquè sim propensus, vbi æqualis est Diuina laudis & salutis meæ occasio. Utque nulla, vel humanæ quantæcunque felicitatis, vel propriæ mortis conditione proposita, adducar vnquam, ut culpam licet venialem tantum, decernam admittere.

Tertius gradus est humilitatis absolutissimæ, ut priores duos iam adeptus, etiamsi nullo superaddito laus Dei par foret: ad maiorem tamè imitationem Christi; eligam potiùs cum eo paupere, spreto, illuso, pauperiem, contemptum, & insipientiæ titulum amplecti; quàm opes, honores, & sapientiæ æstimationem.

4. Ad benè quidpiam eligendum, nostræ sunt partes, ut oculo puro ac simplici, spectemus, quorsum fuerimus creati: nimirum ad laudem Dei, & salutem nostram. Quapropter

eligenda sunt ea tantum, quæ conducunt ad dictum finem: cum vbiq; fini medium, non medio finis debeat subordinari. Vnde errant, qui vxorem ducere primitus, aut Ecclesiasticum munus seu beneficium adipisci statuant, atque ita demum Deo postea inferuire: vtentes præpostèrè sine ac medio, nec ad Deum tendentes rectè, sed obliquè ipsum, ad peruersa vota sua pertrahere conantes. Atqui è contrario planè agendum est: proposito primùm Diuino cultu, tanquam sine nostro, & electo deinceps coniugio, vel Sacerdotio, cæterisque rebus omnibus, quatenus expedit ad præfixum finem ordinatis. Idcirco nihil mouere nos debet, ad vtendum vel supercedendum, quibusvis medijs, nisi habità imprimis, tam Diuinæ laudis, quàm nostræ salutis, certâ ratione.

5. Ad bonam sine status, sine alterius rei electionem (ut si deliberes erogare pecunias in homines genere vel amicitia coniunctos, aut quidpiam aliud, quod benè vel malè, iuxta circumstantias, fieri possit, efficiere) vehementer conducit, considerare, si quis mihi vir antea ignotus, & nunquam planè visus, cui tamen nihil non inesse perfectionis cupiam, occurreret dubius, super electione huiusmodi, quidnam ego illi faciendum & eligendum, ad maiorem Dei gloriam, & maiorem animæ illius perfectionem essem consulturus: quo animaduerso, id mihi agendum ducam, quod alteri suaderem.

Debeo in super mecum reputare, si mors ingrueret, quem me mallem obseruasse modum in præsentibus deliberatione, vel actione: iuxta huc igitur eligendum nunc mihi est.

Præterea prospiciam, quando pro tribunali sistar à Deo iudicandus, quo me consilio, hac in re vsum esse vellem. Quo agnito, nunc vtar, ut eo tempore magis sim securus.

6. Tempore tentationis seu desolationis, nihil deliberandum aut innouandum est, circa propositum animi bonum, aut vitæ statum, sed in eis perseverandum, quæ fuerant prius constituta, tempore Diuinæ consolationis. Quem admodum enim dum fruitur quis consolatione Dei, non proprio suo sed boni spiritus instinctu regitur; ita obuersante sibi desolatione, agitur à malo spiritu, cuius instigatione, nihil vnquam rectè conficitur.

7. Fruenti homini consolatione Dei, prospiciendum est, quo se pacto gerere poterit, desolatione deinceps occurrente: ut iam indea criminationem & robur animi maturè comparet ad impetum eius reprimendum.

8. Sicut femina cum viro rixans, si hunc conspexerit erecto & constanti vultu sibi obistere, abijcit illicò animum ac terga vertit: sin verò timidum fugacemque esse animaduertit, in extremam surgit audaciam, & in illum ferociter inuadit; sic consuevit dæmon animo

& robore planè destitui, quoties spiritualementem athletam corde imperterrito, ac fronte ardua tentationibus videt reluctari. Sin autem trepidet ad primos impetus sustinendos, & quasi animum despondeat, nulla est bestia super terram inimico illo tunc efferator.

9. Inimicus noster morem insequitur nequissimi cuiuspiam amatoris, qui puellam vel uxorem alterius volens seducere, procurat, ut verba & consilia sua occulta sint: nihilque reformidat magis ac aegrè fert, quam si puella patri suo, vel vxor marito, illa patefaciat: cum sciat hoc pacto de voris & conatibus suis actum esse, Ad eundem modum obnixè saragit diabolus, ut anima quam circumuenire cupit, ac perdere, fraudulentas suas suggestiones teneat secretas. Indignatur verò maximè, si cui vel Confessionem audienti, vel spirituali homini, molimina sua detegantur, à quibus ita excidere se funditus intelligit.

10. Solet etiam aduersarius noster imitari aliquem belli ducem, qui obsessam arcem depugnare ac deprædari cupiens, exploratâ prius munitione loci, debiliorem partem aggreditur. Sic & ille circuit animam, & callidè inquirat, quarumnam virtutum præsidij, moraliumne an Theologicarum, ipsa vel munita, vel destituta sit: eaque potissimum parte, machinis omnibus admotis irruit, ac subuertere nos sperat, quam in nobis, minùs cæteris firmatam custoditamque esse præiudicat.

11. Id moris est spiritui maligno, ut in lucis Angelum transfigurans sese, agnitis piis animæ votis, primùm obsecundet, mox inde ad peruersa sua desideria illam alliciat. Simulat etenim ab initio bonas sanctasque hominis cogitationes sequi & fouere; at deinde in occultas fallaciarum suarum pedicas paulatim tractum illaqueat.

12. Sedulò excutiendæ sunt cogitationes nostræ citra principium, medium & finem suum; quæ tria si rectè se habeant, Angeli boni argumentum est, cogitationes illas suggerentis: Sin autem per discursum mentis aliquid offertur vel sequitur, quod ex se malum sit, vel auocet à bono, vel ad minus bonum impellat, quam anima prius quærendo sequi decreuisset, vel animam ipsam defatiget, angat ac perturbet, sublatâ quæ prius aderat, quiete, pace, & tranquillitate; euident tunc erit indicium, auctorem esse cogitationis eiusmodi spiritum malignum, utpote vtilitati nostræ aduersantem.

13. Dicebat S. IGNATIUS innocentiam vitæ ac sanctimoniam, multùm quidem per se valere, & cæteris rebus omnibus longè præcellere, sed nisi cum prudentia, agendique cum hominibus modò sit coniuncta, mancam fore atque infirmam, nec satis ad alios gubernandos idoneam: plusque sæpè exquisitam pru-

dentiam; cum mediocri sanctitate in gubernatione efficere, ut plurimum; quàm cum minore prudentia, maiorem sanctitatem.

14. Omnium mulierum familiaritatem, etiam earum quæ spirituales videntur, vitandam esse dicebat: sed earum maximè, quæ ætate, conditioneque periculosiores sunt: quarum ex consuetudine plerumque aut fumus sequitur, aut flamma.

15. Periculosum valdè dicebat esse, vnâ viâ omnes in via spirituali ducere, & alios ex se metiri, & ad eandem, quam vtilem ipsi sibi experirentur, viuendi orandiue rationem reuocare.

16. Profectum vniuscuiusque in via Dei cognoscendum aiebat, non ex fronte vultuque, neque ex facilitate quadam & bonitate naturæ, nec ex continuata preceatione, vel diuturno secessu, sed ex sui ipsius victoria, & affectuum rectæ rationi repugnantium compressione, ac præsertim ex mansuetudine & æquitate animi, in rebus repentinis & arduis, à recto statu non deficientis. Ideò licet piæ preceationis laude præcelleret ipse, semper tamen spiritum, quem vocant mortificationis, spiritûi speculationis seu orationis antetulit. Nam ut in eloquentiæ studio, cum & ars, & vsus ipse sit necessarius, longè plus tamen à sapientibus viris vsui, quàm præceptioni tribuitur; sic in paradidis virtutibus, cum & commentatio & actio requirantur, multò plus tamen agendo & pugnando, quàm cogitando proficitur.

17. Ad felicem omnium negotiorum successum, plurimùm prodesse dicebat, si quis in susceptis piis negociis, ita à solius Dei auxilio sperato pendeat, ac si nulla adessent humana præsidia: ex altera verò parte, si ita omnia humana, sed licita media adhibeat, ac si nulla essent accessura Diuina.

18. Superiores aliorum & Confessarios, dicebat debere imitari Angelos, qui in animarum sibi commissarum custodia omnem quidem diligentiam præstant, sed quicumque sit euentus, nihil de tranquillitate, nihil de beatitudine sua deperdunt.

19. Illis qui naturâ iracundi essent, magnoperè cauendum censebat, si cum aliis iracundis versarentur, facilè enim dissidia nasci. Proinde suadebat talibus, ante se comparare, ac sæpè meditari, qua ratione huic periculo resisterent. Quod non tantùm in præferuida natura faciendum putabat, sed in reliquis etiam vitij debellandis.

20. Si quis quid petat, quod tuæ personæ indecorum iudices, dicebat ab indignatione temperandum, & id curandum, ut & quod postuletur neget, & amicum tamen eum qui postulat, beneuolumque dimittas.

21. Religiosi hominis officium affirmabat esse, ab aulica vita homines ad Christum potius

tius adducere, quàm in illam quenquam inducere.

22. Dicebat S. Pater : Si à Deo expetenda sint signa, multò plura & clariora expetenda esse de solis præceptis seruandis, quàm de seruandis consiliis: quoniam ad consilia Christus Dominus apertè hortatus est, contra verò in habendis diuitiis magnam ostendit difficultatem, magnumque ac certum periculum salutis: Matth. 19. v. 23. 24.

23. Summopere iuuat ad vitæ spiritualis profectum, omninò & non ex parte abhorre-

re ab omnibus quæ mundus amat & amplectitur, & admittere ac concupiscere totis viribus quicquid Christus Dominus amauit, & amplexus est, scilicet contumelias, falsa testimonia, & iniurias pati ac stultum haberi, nullà tamen datà ad id occasione.

24. Vt melius ad hunc perfectionis gradum perueniatur, maius ac impensius studium cuiusque sit, querere in Domino maiorem sui abnegationem; & continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem,

AD MAIOREM DEI GLORIAM.

